

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยได้ประสบปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจมีอกกลางปี 2540 ซึ่งเป็นสาเหตุให้สังคมมีความล้มเหลว สภาพเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้คนตกงาน จำนวนการซื้อขายมีน้อย กำไรง่วงซึ่งสูง สถานประกอบการภาคธุรกิจส่วนหนึ่งต้องปิดกิจการ สิ่งที่เกิดขึ้นกับสังคมไทยทั้งหลายหล่า่านี้ สืบเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองที่เปลี่ยนไปตลอดจนสถาบันทางเศรษฐกิจของโลกกำลังแปรปรวนจึงมีผลกระทบต่อสังคมไทย ในกรณีเดียวกันนี้สังคมไทยได้รับอยู่ด้วยนั้น นักการศึกษาให้ความสำคัญและมองว่าควรปรับโครงสร้างทางการศึกษา โดยการนำวิทยาการ ด้านการจัดการมาประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องและเกิดความเหมาะสมกับวิถีชีวิตของคนไทย ผลกระทบที่เกิดจากการจัดการศึกษาอาจเป็นเพียงว่า การนำกระเบนนี้ด้านวัฒนธรรมทางคติความเชื่อของไทย ไม่เหมาะสมซึ่งส่วนทางด้านการพัฒนาและวิถีชีวิตแบบไทยและสังคมไทย จึงไม่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจให้มีสภาพดีคงเดิมต่อไปได้ และไม่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจพื้นฐานให้ประเทศเจริญก้าวหน้า แบบยั่งยืนได้ การจัดการศึกษาของไทยที่ผ่านมาไม่ได้สร้างคนเก่ง คนฉลาดให้เป็นคนที่มีองค์กร ใจกล้า หรือสำานักในสังคมที่เห็นประ迤าน์ท่วงรวม แต่การศึกษาจัดระบบการศึกษาที่เน้นพัฒนาทางค่านวัตถุ ล่างเสริมให้ประชาชนเป็นผู้บริโภคซึ่งเป็นวิถีชีวิตที่สร้างความพุ่มพือ ประชาชนมีค่านิยมใช้วัตถุที่ผลิตจากต่างประเทศ อันเป็นเหตุให้ประเทศไทยขาดคุณบัญชีการค้าและบริการ (วิทยากร เชียงกูล. 2541 : 8) และประเทศไทยต้องเข้าสู่ภาวะหนี้สิน เมื่อรายได้ไม่เพียงพอต้องผูกหนี้ขึ้นสินจากต่างประเทศ

ในการที่จะแก้ไขปัญหาสภาพของสังคมไทยตอนที่กำลังมาจะต้องคำนึงถึงการจัดการศึกษา ของชาติเพื่อการศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดและนับบทบาทในการพัฒนาประเทศ การจัดการศึกษาซึ่งควรดำเนินการเพื่อพัฒนาให้เยาวชนของไทยเจริญเติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา มีคุณธรรมจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น อย่างมีความสุข (ศิริปันนท์ เกตุทัต. 2542 : 7) ดังนั้น ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดยเฉพาะในมาตรา 43 ได้กำหนดว่า บุคคลทุกคนมีสิทธิ์เสมอภาคในการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541 ก : 14) อันเป็นผลทำให้มีพระราชบัญญัติ

การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ขึ้นและกำหนดให้เป็นสิทธิหน้าที่ทางการศึกษา เช่น มาตรา 10 กำหนดว่า การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอ กันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รู้สึกดังข้อให้อ่าย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย

นอกจากนี้ การจัดการศึกษาในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติดังนี้ที่ 9 ได้ส่งให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนและสังคม พัฒนาการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมของประเทศรวมถึงการสร้างกระบวนการเรียนรู้และการศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นกระบวนการเดียวกันอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ดังเจตนารมณ์ที่สำคัญของการศึกษา ศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมให้เกิดบูรณาการแห่งสังคมและคนในสังคมไทยที่มีความรู้คุณธรรมอย่างแท้จริง (ภาควิชา ธรรมาภิบาลและคนอื่น ๆ. 2542 : 138) สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพครัวเรือน ให้ระบบประกันคุณภาพมากกว่าระบบควบคุมคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ. 2541 ก : 2) เมื่อจากระบบควบคุมคุณภาพมุ่งแก้ไขปัญหาหลังจากการสูญเสียหรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นแล้ว แต่ระบบประกันคุณภาพมุ่งเน้นการป้องกันโครงสร้าง วิธีการที่ถูกต้อง ให้เกิดขึ้นแต่แรกให้มากที่สุดเพื่อลดโอกาสที่ผลผลิตจะไม่เป็นไปตามคุณภาพที่วางไว้ และโลกในปัจจุบันนี้วัดความสำเร็จของการบริหารงานที่คุณภาพของการปฏิบัติ ดังนั้น การประกันคุณภาพและระบบมาตรฐานคุณภาพจึงมีความสำคัญในการกำหนดนโยบายขององค์กรต่าง ๆ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติเป็นอิทธิพลนึงที่กระหน่ำถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้กำหนดนโยบายสำหรับการดำเนินงานในหัวระดับ ๕ ปีของแผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ ๙ ไว้ด้านหลักสี่ประกันคือ ประกันโอกาส ประกันคุณภาพ ประกันประสิทธิภาพและประกันความปลอดภัย โดยมุ่งให้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน

การจัดให้มีการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้อิสระให้สถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้อิสระให้การประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัดและเป็นการเตรียมการเพื่อรับการประกันคุณภาพภายในที่เป็นกระบวนการที่ต้องมีการประกันคุณภาพภายใน เมื่อสถานศึกษามีการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพจนเกิดความมั่นใจว่า มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดแล้วก็แสดงว่าสถานศึกษานั้นมีความพร้อมที่จะรับการประเมินจากองค์กรภายนอก โดยมีเอกสารหลักฐานการดำเนินงานของสถานศึกษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการประเมินคุณภาพภายใน ดังนั้น การประกันคุณภาพภายในกับการประกันคุณภาพภายนอกจึงมีความสัมพันธ์กันในกระบวนการของการทำงาน

การประเมินคุณภาพภายนอกนั้นผู้ประเมินคือสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์กรมหาชน) หรือบุคคลหรือหน่วยงานภายนอกที่สำนักงานดังกล่าวรับรองซึ่งการประเมินภายนอกนั้นสถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกครั้งแรกภายในหกปีนับตั้งแต่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ใช้บังคับและต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุก 5 ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และในการสร้างความพร้อมที่จะรับการประเมินสถานศึกษาจะต้องมีการเตรียมการเพื่อรับการประเมินดังกล่าว

บทสรุปในการจัดการศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษานี้จะเห็นว่า โรงเรียนต้องเตรียมการเพื่อรับการประเมินคุณภาพภายนอกโดยแบ่งการเตรียมการออกเป็นด้าน ๆ ได้แก่

- 1) การเตรียมการด้านผู้เรียน มาตรฐานด้านผู้เรียนนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นเนื่องจากในปัจจุบันปัญหาเรื่องนักเรียนขาดคุณธรรมจริยธรรมและนักเรียนมีความรู้ไม่เหมาะสมกับที่หลักสูตรกำหนด จึงต้องมีการเตรียมการเพื่อปั้นปูรากพื้นฐานทางด้านคุณธรรมจริยธรรม 2) การเตรียมการด้านครุ เนื่องจากมีความแตกต่างด้านบุคลากร ไม่ว่าจะเป็นคุณวุฒิ วัยวุฒิ สภาพทางเศรษฐกิจในด้านการเรียนการสอน ยังมีการยืดตัวครุเป็นสำคัญด้วยมีการปรับเปลี่ยนให้มีการพัฒนากระบวนการการทำงานเพื่อรับรับการประเมินคุณภาพภายนอก และ 3) การเตรียมการด้านผู้บริหาร ได้แก่ การจัดโครงสร้างการบริหารงานในโรงเรียนในด้านต่าง ๆ การบริหารงานยังขาดปัจจัยต่าง ๆ ที่จะมาช่วยเสริมจึงทำให้การบริหารงานของผู้บริหารไม่บรรลุเป้าหมายที่วางไว้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ตามเกณฑ์มาตรฐานการประเมินคุณภาพภายนอก ซึ่งการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาเพื่อจะได้เตรียมความพร้อมเพื่อรับการประเมินคุณภาพจากภายนอกและพัฒนาโรงเรียนให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์ดังไป

ความนु่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ตามเกณฑ์มาตรฐานการประเมินคุณภาพภายนอก
2. เพื่อเปรียบเทียบการบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ตามเกณฑ์มาตรฐานการประเมินคุณภาพภายนอก จำแนกตามประสบการณ์ในการบริหารงานและขนาดของโรงเรียน

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ที่มีประสบการณ์ในการบริหารงาน และขนาดของ โรงเรียนต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกัน

ความสำคัญของการวิจัย

1. ใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนการกำหนดแนวทางในการปฏิบัติงานเตรียมความพร้อม เพื่อรับการประเมินจากคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในออก
2. ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขและป้องกันปัญหาที่จะเกิดจากการปฏิบัติงาน ด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียน
3. ใช้เป็นแนวปฏิบัติพื้นฐานในการจัดทำโครงการในสถานศึกษาเพื่อรับการประเมิน จากคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในออก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์ที่ส่งรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาประจำปี (SAR) ไปยังสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาบุรีรัมย์ทั้ง 4 เขต จำนวน 843 โรงเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มจากจำนวน ประชากร โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางตัดส่วนของครองซีและมอร์เกน (Krejcie & Morgan, 1995, 150; อ้างถึงในประสาทธี สุวรรณรักษ์, 2542: 148 – 149) รวมทั้งสิ้น 265 คน และสุ่มกลุ่มข้อมูลแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยให้กระจายตามขนาดของ โรงเรียน ตามตัดส่วนวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ประสบการณ์ในการบริหารงาน

2.1.1 ต่ำกว่า 5 ปี

2.1.2 5 – 10 ปี

2.1.2 มากกว่า 10 ปี

2.2 ขนาดของ โรงเรียน

2.2.1 โรงเรียนขนาดเล็ก

2.2.2 โรงเรียนขนาดกลาง

2.2.3 โรงเรียนขนาดใหญ่

3. ตัวบ่งชี้ ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการศึกษางานบริหารงานของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาซึ่งหวัดบุรีรัมย์ตามเกณฑ์มาตรฐานการประเมินคุณภาพภายนอก จำนวน 3 ค้าน คือ

- 3.1 มาตรฐานค้านคุณภาพผู้เรียน
- 3.2 มาตรฐานค้านครุ
- 3.3 มาตรฐานค้านผู้บริหาร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผู้บริหาร โรงเรียน หมายถึง ผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ที่ 4 เขต
2. การประเมินคุณภาพภายนอก หมายถึง การได้รับการประเมินคุณภาพการศึกษาจากคณะกรรมการผู้ประเมินภายนอก
3. ประสบการณ์ในการบริหารงาน หมายถึง ระยะเวลาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่ตำแหน่งผู้บริหาร โรงเรียนจนถึงปัจจุบันซึ่งแบ่งเป็น 3 ช่วงได้แก่
 - 3.1 ประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี
 - 3.2 ประสบการณ์ 5 – 10 ปี
 - 3.3 ประสบการณ์มากกว่า 10 ปี
4. ขนาดของ โรงเรียน หมายถึง การกำหนดขนาดของโรงเรียนหรือขนาดสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ โดยยึดจำนวนนักเรียนของแต่ละ โรงเรียน เป็นเกณฑ์ (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). 2549 : 12) คือ
 - 4.1 โรงเรียนขนาดเล็ก คือ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่เกิน 300 คน
 - 4.2 โรงเรียนขนาดกลาง คือ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียน 301 – 1,000 คน
 - 4.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ คือ โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 1,001 คนขึ้นไป